

הת (עכו) 8165-08-25 - נזאר אבו גנימה נ' תחנת משטרה - עכו (מרחב גליל)

ה"ת (עכו) 8165-08-25 - נזאר אבו גנימה נ' תחנת משטרה - עכו שלום עכו
ה"ת (עכו) 8165-08-25

נזאר אבו גנימה

נגד

תחנת משטרה - עכו (מרחב גליל)

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[29.08.2025]

כבוד השופטת יונת הברפלד-אברהם

החלטה

1. לפני בקשת המבקש לפי סעיף 34 וסעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש],
התשכ"ט-1969 לשחרר את רכבו התפוס, מסוג ב.מ.וו שנת 2019 מספר רישוי 59949401 (להלן: "הרכב" או
"התפוס") והשבתו לידי.

2. כעולה מהבקשה, ביום 8.8.25 נתפס רכבו של המבקש על ידי המשיבה, בגין חשד ששימש לביצוע עבירה של
נהיגה בקלות ראש ובמהירות בלתי סבירה של 225 קמ"ש, על ידי בנו של המבקש, ב"ר אבו גנימה. ביום 10.8.25
נערך למבקש שימוע על השבתת הרכב במטרה לחלטו בסופו של ההליך, לטענתו מבלי שנמסר לו העתק. צוין כי
בקשת המשיבה להארכת מעצר בנו הנהג, נדחתה על ידי בית המשפט ביום 8.8.25 והוא שוחרר כנגד הפקדת ערובה
וחתימה על ערבות עצמית. המבקש טען כי מדובר בביצוע עבירה חמורה ואין ספק שבמידה ובנו יורשע, יענש על
מעשיו אולם, אין זה נכון להעניש את המבקש על כך, שכל חטאו היה, כי בטח בבנו שינהג כראוי וכבד את חוקי
התנועה ובעיקר שעה שבנו זכאי עד שיורשע בדינו ומאז שנעצר ושוחרר, טרם הוגש כתב אישום. לטענת המבקש,
תפיסת הרכב מהווה פגיעה בזכות הקניין שלו וגורמת לו לנזקים כלכליים בלתי הפיכים, שכן הרכב משמש את המבקש
ומשפחתו. לשיטת המבקש, ניתן להגשים את תכליות התפיסה באמצעים אחרים שפגיעתם בפרנסתו ובזכותו לקניין,
תהיה פחותה ודי בקביעת תנאים לשחרור הרכב שעניינם התחייבות המבקש שלא לעשות דיספוזיציה ברכב, חתימה
על ערבות עצמית וערבות צד ג'.

3. ביום 28.8.25 התקיים דיון בבקשה בנוכחות ב"כ הצדדים והמבקש.

4. ב"כ המשיבה טען כי לא נעשה שימוע למבקש, שכן לא מדובר בהשבתה וכי בכוונת המשיבה לעתור לחילוט הרכב.
ב"כ המשיבה הגיש את תיק החקירה, אליו מצורפת טיוטת כתב אישום בגין חשד לביצוע עבירת מהירות קצה וצו
דיספוזיציה לרכב. כתב האישום אמור, לדבריו, להיות מוגש בימים הקרובים.

5. ב"כ המבקש חזר על הבקשה . בנוסף טען, כי במקרה זה, ניתן לשמור על האיזון בין אינטרס המשיבה לבין זכות המבקש, על ידי רישום התחייבות לטובת המדינה, חתימה על התחייבות עצמית לשיקול דעת והמצאת פוליסת ביטוח לטובת המדינה. לדבריו, הרכב שווה כ-160,000 ₪.
6. ב"כ המשיבה התנגד להחזרת התפוס וטען כי בכוונת המשיבה לעתור לחילוט הרכב. לטענתו, בעל הרכב זומן לחקירה והוצג לו צו דיספוזיציה ללא מתן העתק. לטענת ב"כ המשיבה אותו נהג, בנו של המבקש, נתפס ביום 13.4.25 עם אותו הרכב נוהג במהירות של 139 קמ"ש, בגינה ניתן כנגדו דו"ח תנועה ונפתח תיק בית משפט. לגבי הצעת ב"כ המבקש להפקדת בטחונות חלף תפיסת הרכב, טען כי יש מקום להמתין להגשת כתב האישום, שאמור להיות מוגש תוך מספר ימים, על מנת ששלוחת התביעות תוכל להתייחס להצעה.
7. סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי קובע את סמכות המשטרה לתפיסת חפצים, סעיף 34 קובע את סמכות בית המשפט להורות על שחרורו של החפץ לפי צו בתנאים שיקבע וסעיף 35 קובע החזרת התפוס על-ידי המשטרה אם תוך ששה חדשים לא הוגש כתב אישום ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34.
8. המשיבה הציגה לעיונו של בית המשפט את תיק החקירה ומעיון בו עולה, כי הרכב התפוס, נושא הבקשה, שימש לכאורה לביצוע עבירה של נהיגה במהירות של 220 קמ"ש העולה ב- 51 קמ"ש מעל המהירות המותרת בדרך מהירה, של 110 קמ"ש וכן בעבירה של נהיגה בקלות ראש. הרכב נתפס ביום 7.8.25 וביום 11.8.25 ניתן לגביו צו דיספוזיציה. החקירה על ידי המשיבה הסתיימה והתקבלה החלטה בנוגע להגשת כתב אישום אך הוא טרם הוגש.
9. ההלכה הנוהגת נקבעה בבש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (נבו 12.3.2006) (להלן: "הלכת לרגו") מפי כבוד השופטת פרוקצ'יה. הלכה זו מפרטת את המבחנים הרבים שעל בית המשפט להפעיל לעניין עצם שחרור תפוסים שנתפסו על ידי המשטרה במהלך חקירת חשוד והתנאים הסבירים שראוי להתנותם כתנאי לשחרור כזה. נפסק כי: "עקרונות הדין בדבר תפיסת חפצים בידי המשטרה מחייבים החלת אמות מידה חוקתיות ביישומם. פירוש הדבר, כי חייב להימצא מקור סמכות לעצם תפיסת חפץ בידי המשטרה. מקור כזה עשוי להישען על טעם מניעתי; על צפי בדבר חילוטו בתום המשפט; או על הצורך בו כראייה במשפט. קיומו של מקור סמכות לתפיסת החפץ מלכתחילה אינו מצדיק בהכרח את המשך החזקתו לאורך זמן, ויש לבחון האם מתקיימת עילה להמשך תפיסתו בחלוף זמן ואם כן, האם קיימת "חלופת תפיסה" נאותה, העשויה להגשים בעת ובעונה אחת להגשים את תכלית התפיסה בלא פגיעה בלתי מידתית בבעל הקניין. מקום בו ניתן למצוא נוסחת איזון נאותה כאמור, ראוי להחילה, תוך שחרור התפוס אגב קביעת תנאים מידתיים הולמים להגשמת תכלית משולבת של הגנה על האינטרס הציבורי ושמירה על זכויות הפרט."
- יובהר כי במקרה שלפני, מטרת התפיסה הינה מניעתית, כאשר אין מדובר בפעם הראשונה בה עושה בנו של המבקש שימוש ברכב ועובר בו עבירות וכן להבטחת חילוטו של הרכב, ככל ותתקבל החלטה שיפוטית המתירה לעשות כן.

10. בהלכת נורי (בש"פ 7992/22 עדנאן נורי נ' מדינת ישראל (נבו 1.3.2023) מפי כבוד השופט עמית) נקבע כי - "על המשטרה - ועל בית המשפט בבואו להפעיל ביקורת שיפוטית מכוח הפקודה - לשוב ולבחון אם המשך החזקת התפוס נעשית כדין. תחילה, יש לבחון אם בנקודת הזמן הנוכחית קיים מקור סמכות המשולב עם תכלית, המאפשר להוסיף ולהחזיק בתפוס. ככל שהתשובה לכך חיובית, יש להוסיף ולבחון את מידתיות ההחזקה בנסיבות העניין, קרי, אם ניתן להשיג את התכלית שלשמה מוחזק התפוס בדרך אחרת, של "חלופת תפיסה" שפגיעתה בחשוד או הנאשם פחותה (ביחס לכך ראו, למשל, עניין לרגו; ע"פ 5763/12 מדינת ישראל נ' בן יהודה בן יעיש, פסקה 14 והאסמכתאות שם [פורסם בנבו] (21.10.2012))."

11. בנוגע למקור הסמכות ועילת התפיסה נקבע בהלכת נורי כי: "סעיף 32(א) לפקודה מונה חמש חלופות המקימות, כל אחת, מקור סמכות עצמאי לתפיסת חפץ: בהתקיים יסוד סביר להניח שבאותו חפץ נעברה עבירה; שבאותו חפץ עומדים לעבור עבירה; שהחפץ עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה; שהחפץ ניתן כשכר בעד ביצוע עבירה; או שהחפץ שימש אמצעי לביצועה (ראו למשל עניין שתיווי, פסקה 8 והאסמכתאות שם). הפסיקה הוסיפה עילת תפיסה נוספת, בדמות תפיסת רכוש בשווי"

12. בנוגע לתכליות שעשויות להצמיח את מקור סמכות לתפיסת חפץ, נקבע בהלכת נורי כי: "הפסיקה עמדה על שלוש תכליות עיקריות שלשמן נעשית התפיסה: תכלית מניעתית - בהתקיים חשש שהחפץ ישמש לביצוע עבירה עתידית; תכלית ראייתית - אם החפץ עשוי לשמש כראיה במשפט; ותכלית של הבטחת חילוט עתידי - על מנת להבטיח את האפשרות לחלט את החפץ בסיום המשפט (...). שתי התכליות הראשונות, המניעתית והראייתית, חופפות במלואן לשתיים מעילות התפיסה שבסעיף 32(א) לפקודה. לעומתן, התכלית של הבטחת חילוט עתידי, נלמדת מסעיף 39(א) לפקודה ונקשרת לעילות התפיסה האחרות, במובן זה שהיא חלה כלפי חפץ שדבק בו "כתם" בשל היותו קשור בעבירה עצמה, על פי הזיקות המוכרות: אם בחפץ נעברה עבירה, או שזה ניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או שימש כאמצעי לביצועה (...)."

13. בנוגע למכלול השיקולים שיש לקחת במסגרת "חלופת התפיסה" נקבע בהלכת לרגו, כי: "בשיקולול האינטרסים, תוערך מצד אחד מידת הצורך בהשגרת התפוס בידי המשטרה בהתאם לעוצמת התכלית שהתפיסה נועדה להשיג בנסיבות המשתנות של ההליך הפלילי המתפתח; מצד שני, ייבחנו היבטים שונים הנוגעים בטיבו של החפץ מבחינת בעל הקניין, כגון האם מדובר בחפץ שהחזקה בו מותרת על פי דין או אסורה (פרשת עובדיה, שם, פסק דינו של השופט טירקל); מה מידת נחיצותו של בעל הקניין בחפץ, ושיעור נזקו משלילת החזקתו בטרם הסתיים ההליך הפלילי. בהקשר זה, עשוי להיות הבדל בין תפוס המשמש אדם לעיסקו ולמשלח-ידו, לבין תפוס שאינו בר-שימוש יומיומי; כן עשוי להיות שוני בין חפץ כלה לבין חפץ שערכו אינו מושפע ממעבר הזמן, וכיוצא באלה שיקולים. במיתחם השיקולים, לאלמנט משך הזמן בו מוחזק תפוס בידי המשטרה ישנה משמעות באיזון השיקולים הנדרש. אינדיקציה לכך ניתן למצוא בהוראת סעיף 35 לפקודה"

14. בענייננו אין ספק כי קיימת עילה לתפיסת הרכב וזאת בהתקיים יסוד סביר להניח כי הרכב הינו אמצעי ששימש לביצוע העבירה המיוחסת לבנו של המבקש של נהיגה במהירות בלתי סבירה ובקלות ראש ובשל תכלית של הבטחת חילוט עתידי, על מנת להבטיח את האפשרות לחלט את הרכב בסיום המשפט. המשיבה הודיעה על כוונתה לחילוט הרכב בתום ההליך המשפטי שעומד להיפתח כנגד הנהג. כמו כן חלה תכלית מניעתית, מניעת ביצוע עבירות חוזרות ונישנות באותו רכב, על ידי בנו של המבקש.
15. כעולה מעיון בתיק החקירה, הנהג, בנו של המבקש, הינו נהג צעיר יליד שנת 2006, הנוהג משנת 2022, כנגדו כבר הוגש כתב אישום ביום 28.5.25, במסגרת תיק תת"ע 12464-05-25 המתנהל בבית משפט השלום לתעבורה בחיפה, בגין ביצוע עבירה דומה של נהיגה במהירות של 139 קמ"ש, בדרך שאינה עירונית עם שטח הפרדה בנוי, בה מותרת מהירות מרבית של 90 קמ"ש, קרי מהירות של 49 קמ"ש מעל המותר. כתב האישום אשר אמור להיות מוגש בימים הקרובים, מייחס לו מהירות של 220 קמ"ש במקום 110 קמ"ש. מתיק החקירה עולות ראיות לכאורה לביצוע העבירה החמורה, כמו למשל דוחות השוטרים הרבים שהיו מעורבים באירוע וכן דו"ח הפעלת הממל"ז.
16. התנהלותו של בנו של המבקש, מעידה על מידת המסוכנות הגבוהה העולה ממנו, אשר במעשיו החמורים מסכן במודע את המשתמשים בדרך ואת עצמו ובמקרה זה, התחשבות יתר בבעלים של הרכב, שבו בוצעה העבירה, תגביר את הסיכון הנשקף לציבור.
17. ברע"פ 5250/12 מחמוד אבו גוידר נ' מדינת ישראל (14.1.13) נקבע על ידי כבוד השופט סולברג כי: "נהיגתו במהירות של 195 קמ"ש (מהירות "קצה" בגימטריא) מלמדת על טרור הדעת. ישוב הדעת יבוא לו, למבקש, יש לקוות, במהלך ישיבה של 4 חודשים מאחורי סורג ובריח. אין זו דרך השגרה, להורות על כליאתם של עברייני תעבורה, כשבפועל לא נגרם נזק לרכוש ולא פגיעה בגוף, אבל בכגון דא עלינו להקדים תרופה למכה. המהירות, הסכנה, העבר התעבורתי, אי-לקיחת האחריות, מחייבים ענישה משולבת וקשה, בדיוק כזו שננקטה כלפי המבקש: כליאה ושליטת רישיון נהיגה... מאסרו הוא שיקומו. יש לקוות כי אכן ישתקם. מכל מקום, הוא ראוי לגמול הולם ולהרתעה כלפיו, וכלפי אחרים שכמותו. יראו עברייני התנועה וייראו, כי נהיגה במהירות-קצה, יכולה להביאם אל מאחורי סורג ובריח; לא רק לאחר שיהרגו אדם, אלא גם קודם לכן".
18. מתיק החקירה גם עולה, כי המבקש מסר הודעה במשטרה ביום 10.8.25, בגדרה העיד כי בנו מסתובב עם הרכב בדרך כלל בכפר וכי לרכב קיימים 2 מפתחות הנמצאים בבית. עוד העיד המבקש, כי לבנו אין ביטוח חובה על השימוש ברכב ועקב כך, שינה גרסתו, עת טען כי זו הפעם הראשונה שבנו לקח את הרכב. המבקש מאפשר לבנו שהינו נהג צעיר לנהוג ברכב ללא ביטוח חובה, וכאשר בנו כבר נתפס נוהג ברכב נשוא הבקשה, במהירות מופרזת. המבקש למעשה מודה כי איפשר לבנו לנהוג ברכב ללא ביטוח בניגוד לדין ותוך סיכון הציבור, הן במסגרת הודעתו במשטרה והן בהליך זה, שעה שטען כי בנו מעל באמונו לאחר שבטח בו שינהג כראוי ויכבד את חוקי התנועה.
19. תפיסת הרכב לפי סעיף 32 לפסד"פ, במקרה דנן, מהווה אמצעי מניעתי בשלב זה ולא עונשי לאור זאת, ולמרות בקשת המבקש לקבוע תנאים בהם ניתן יהיה לשחרר את הרכב, אין מקום לקבוע חלופות. בענייניו של המבקש שבפני לא מדובר באירוע יחיד של שימוש ברכב לצורך ביצוע העבירות של נהיגה במהירות העולה על המותר, אלא, נראה כי מדובר כבר בשני מקרים בהם תועד הרכב מבצע העבירות, בסמיכות זמנים קצרה ובמהירויות שהנוכחית הינה מהירות "קצה" המסכנת באופן ממשי את ציבור משתמשי הדרך, כל זאת בשיתוף פעולה מלא של המבקש, שמאפשר לבנו לנהוג ברכב, בידעו כי לרכב אין ביטוח למרות עבירה קודמת דומה של בנו.
20. מכל אלו מסקנתי היא כי האינטרס הציבורי בדבר השמירה על שלום הציבור, גובר על האינטרס הפרטי של המבקש בהשבת התפוס לידיו. מחקירת המבקש עולה גם כי יש עוד רכבים בבית כך שיוכל לעשות בהם שימוש. אשר על כן, לאור ביצוע העבירות החמורות המבוצעות ברכב ולצורך הבטחת חילוט עתידי של הרכב בתום ההליך המשפטי כנגד הנהג, ובעיקר לצרכי הרתעה הבקשה נדחית.
21. למבקש עומדת האפשרות לחזור ולהגיש בקשה נוספת בהתאם להימשכות ההליכים בתיק. חומר החקירה יוחזר למשיבה. מודעת זכות ערעור. ניתנה היום, ה' אלול תשפ"ה, 29 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.